

UOHSX00FR11K

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-S0067/2016/VZ
Číslo jednací: ÚOHS-04495/2022/500

Brno 7. 2. 2022

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném dne 5. 2. 2016 z moci úřední, jehož pokračování bylo oznámeno přípisem ze dne 13. 1. 2022, č. j. ÚOHS-01443/2022/536, a jehož účastníkem je

- obviněný – **Národní památkový ústav**, IČO 75032333, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, 118 00 Praha – Malá Strana,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, při zadávání **části 1 „stavební činnosti a další činnosti“** veřejné zakázky „**NÁRODNÍ CENTRUM ZAHRADNÍ KULTURY – KVĚTNÁ ZAHRADA**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 3. 2012 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 4. 2012, pod ev. č. 212314, ve znění oprav uveřejněných dne 18. 5. 2012 a dne 6. 6. 2012, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 13. 4. 2012 pod ev. č. 2012/S72-119153, **rozhodl** takto:

I.

Správní řízení vedené pod sp. zn. S0067/2016/VZ **ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona** č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, obviněným – Národní památkový ústav, IČO 75032333, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, 118 00 Praha – Malá Strana – v souvislosti s možným nedodržením zákonného postupu obviněného při zadávání části 1 „stavební činnosti a další činnosti“ veřejné zakázky „**NÁRODNÍ CENTRUM ZAHRADNÍ KULTURY – KVĚTNÁ ZAHRADA**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno

k uveřejnění dne 30. 3. 2012 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 4. 2012, pod ev. č. 212314, ve znění oprav uveřejněných dne 18. 5. 2012 a dne 6. 6. 2012, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 13. 4. 2012 pod ev. č. 2012/S72-119153, **se podle § 117a písm. f)** citovaného zákona **zastavuje, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120** citovaného zákona.

ODŮVODNĚNÍ

I. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Národní památkový ústav, IČO 75032333, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, 118 00 Praha – Malá Strana (dále jen „obviněný“ nebo „zadavatel“) – podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), zahájil dne 30. 3. 2012 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání části 1 „stavební činnosti a další činnosti“ veřejné zakázky „NÁRODNÍ CENTRUM ZAHRADNÍ KULTURY – KVĚTNÁ ZAHRADA“, přičemž předmětné oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 4. 2012, pod ev. č. 212314, ve znění oprav uveřejněných dne 18. 5. 2012 a dne 6. 6. 2012, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 13. 4. 2012 pod ev. č. 2012/S 72-119153 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Na základě skutečností obsažených v podnětu si Úřad od obviněného vyžádal písemné vyjádření k podnětu a dokumentaci o předmětné části veřejné zakázky.
3. Po přezkoumání předložených dokumentů získal Úřad pochybnosti o souladu postupu obviněného se zákonem a z toho důvodu zahájil správní řízení z moci úřední.

II. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

4. Účastníkem správního řízení je podle § 116 zákona obviněný.
5. O zahájení správního řízení informoval Úřad obviněného oznámením č. j. ÚOHS-S0067/2016/VZ-04549/2016/532/ZČa ze dne 5. 2. 2016. Citovaným oznámením Úřad seznámil obviněného se svými pochybnostmi o tom, zda obviněný (v roli zadavatele) v šetřené části 1 veřejné zakázky nepostupoval v rozporu s § 56 odst. 7 písm. c) zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona takovým způsobem, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění šetřené části 1 veřejné zakázky, neboť požadoval předložení pěti významných zakázek obdobného charakteru v min. finančním objemu 50 mil. Kč bez DPH za každou stavbu, přičemž obviněný za zakázku obdobného charakteru považoval rekonstrukci **národní kulturní památky zapsané v ústředním seznamu kulturních památek** (popř. objektu srovnatelné ochrany v zahraničí), přičemž tento postup obviněného mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a obviněný již uzavřel smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku. Úřad tedy získal pochybnost, zda se v této souvislosti obviněný nedopustil správního deliktu, resp. přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona.
6. Dnem 5. 2. 2016, kdy bylo oznámení o zahájení správního řízení doručeno obviněnému, bylo podle § 113 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení z moci úřední.

7. Usnesením č. j. ÚOHS-S0067/2016/VZ-04551/2016/532/ZČa ze dne 8. 2. 2016 Úřad obviněnému stanovil lhůtu, v níž mohl navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, a byl oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
8. Usnesením č. j. ÚOHS-S0067/2016/VZ-06002/2016/532/ZČa ze dne 22. 2. 2016 Úřad stanovil obviněnému lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Stanovisko zadavatele ze dne 12. 2. 2016

10. Dne 16. 2. 2016 obdržel Úřad stanovisko zadavatele, ve kterém namítá, že rozsah předmětného technického kvalifikačního předpokladu, který zadavatel požadoval v rámci prokazování kvalifikace dle § 56 zákona, je dán co do druhu a složitosti charakteristikou samotné veřejné zakázky, neboť úmyslem zadavatele bylo stanovit technické kvalifikační předpoklady tak, aby byla veřejná zakázka realizována jen takovými dodavateli, kteří mají k dispozici dostatečné zkušenosti a technickou způsobilost k realizaci této specifické zakázky, jejíž mimořádný význam je dán tím, že se jedná o národní kulturní památku a památku UNESCO. Zadavatel zdůrazňuje, že s touto skutečností souvisí i fakt, že obnova národních kulturních památek je specifickou činností vyžadující specifické znalosti a dovednosti a rovněž větší praktické zkušenosti, přičemž konkrétním vyústěním tohoto faktu je, že nedílnou součástí dokumentace o veřejné zakázce byla i čtyři závazná stanoviska příslušného orgánu státní památkové péče, v tomto případě Krajského úřadu Zlínského kraje, která byl zadavatel, respektive i vybraný uchazeč, povinen respektovat.
11. Zadavatel k odkazovaným stanoviskům uvádí, že tato závazná stanoviska podrobným způsobem stanovují požadavky orgánu státní památkové péče při obnově národních kulturních památek a sděluje, že v přímé souvislosti s ochranou Květné zahrady jako národní kulturní památky je tak například požadováno:
 - a) v závazném stanovisku ze dne 19. 9. 2011 v rámci obnovy Květné zahrady – Kroměříž – Květnice – Štěpnice v bodě 7: *„V případě, že to bude možné, bude obnovena funkce historických detailů, jako jsou původní přívod vody se splavem po kamenné desce v západní stěně rybníku a přepad v kamenném ostění ve východní stěně rybníku“.*
 - b) v závazném stanovisku ze dne 24. 10. 2011 v rámci obnovy Květné zahrady – Kroměříž – Technický provoz, Králičí kopeček a Ptáčnice v bodě 9: *„Vlastník zajistí zpracování výrobní dodavatelské dokumentace pro kamennou balustrádu a kamenná schodiště v bazénu u Ptáčnice, pokládku izolací bazénu vč. detailů a stavby mostku u Ptáčnice. Tato výrobní dodavatelská dokumentace bude předložena správnímu orgánu k vydání závazného stanoviska“.*
 - c) v závazném stanovisku ze dne 1. 11. 2011 v rámci obnovy Květné zahrady – Kroměříž – Holandská zahrada v bodě 4: *„Vlastník zajistí zpracování výrobní dodavatelské dokumentace pro stavební obnovu kašny, stavební úpravu nadzemní části studny a pro provedení závlahového systému. Tato výrobní dodavatelská dokumentace bude předložena správnímu orgánu k vydání závazného stanoviska“.*
 - d) v závazném stanovisku ze dne 9. 11. 2011 v rámci obnovy Květné zahrady – Čestný dvůr – Kroměříž v bodě 10: *„Vlastník zajistí zpracování výrobní dodavatelské dokumentace“.*

středové prosklené části Teplého skleníku na ocelové konstrukci. Tato výrobní dodavatelská dokumentace bude předložena správnímu orgánu k vydání závazného stanoviska“. V bodě 11 bylo dále požadováno: „Vlastník zajistí zpracování výrobní dodavatelské dokumentace pro nová okna Studeného a Teplého skleníku. Tato výrobní dodavatelská dokumentace bude předložena správnímu orgánu k vydání závazného stanoviska“.

12. Zadavatel dále poukazuje na vyjádření Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 12. 11. 2015, z něhož podle názoru zadavatele vyplývá, že nároky na ochranu Květné zahrady jsou požadovány právě proto, že Květná zahrada v Kroměříži je chráněna jako národní kulturní památka, přičemž z předmětného vyjádření cituje: *„Zapsání kulturního statku mezi národní kulturní památky, nebo, jako v tomto případě, dokonce na Seznam světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO však posiluje nejen jeho společenský význam, ale z pohledu památkové péče posiluje i gesce nad jeho obnovou, neboť je zde mimořádný společenský význam na jeho zachování“.* Z předmětného vyjádření zadavatel dále cituje: *„Podmínky přípustnosti záměru, s ohledem na to, že se jedná o stavební a zahradní úpravy národní kulturní památky, resp. památky UNESCO, kladou zvýšené nároky na vlastníka. Při obnově národní kulturní památky je kladen, ze strany odborné organizace i správního orgánu, zvýšený důraz na uchování její autenticity, bez snižování výpovědní hodnoty, a dále na rehabilitaci architektonických a kulturně-historických hodnot, pro které byla prohlášena za národní kulturní památku. Je nutno respektovat zákonitosti tradičních výrobních postupů, s použitím odpovídajících materiálů, řemeslného zpracování, detailů, spojů a povrchových úprav, což vyžaduje specifické odborné znalosti a zkušenosti v příslušném oboru. Náročnost přípravy projektu obnovy odpovídá významu národní kulturní památky, resp. památky UNESCO, neboť při realizaci stavby může dojít (a skutečně dochází) k nepředvídatelným okolnostem či nálezům, na které je třeba reagovat“.* Dále zadavatel cituje: *„S ohledem na to musí být všechny záměry investora velmi pečlivě posuzovány, ze strany správního orgánu pak důsledně prováděn dozor při obnově a v případě jakékoliv nové okolnosti (či nových zjištění) ve spolupráci s odbornou organizací a vlastníkem hledáno řešení, které by respektovalo zásady památkové obnovy při umožnění realizace záměru“.*
13. Zadavatel dále argumentuje, že považoval za nezbytné vyžadovat v zadávací dokumentaci zkušenosti dodavatele s obnovou národní kulturní památky, neboť vznikalo reálné nebezpečí, že potencionální dodavatel bez těchto zkušeností dostatečně nevyhodnotí podmínky závazných stanovisek, podcení náročnost řemeslných prací, nároky na dílenskou dokumentaci a nároky na uchování autenticity památky při případném nahrazování původních materiálů a technologických postupů. Zadavatel je přesvědčen, že dodavatel bez zkušeností s obnovou národní kulturní památky vychází při naceňování prací a dodávek z obnovy jiných památek (chráněných „jen“ jako kulturní památka), kde je možno v určitých případech materiály a technologie nahrazovat novými. Zadavatel podotýká, že cena prací a dodávek pak může být nižší, než v případě obnovy národní kulturní památky a památky UNESCO, přičemž nedostatečná reflexe této skutečnosti ze strany uchazečů mohla vést k fatálním problémům jak při obnově této jedinečné památky, tak i z hlediska plnění cílů celého projektu. Vzhledem ke značné komplikovanosti šetřené věci zadavatel navrhuje provést ústní jednání za účelem podání vysvětlení ze strany zadavatele.

14. Na podporu svých argumentů v této věci zadavatel přikládá „stanovisko advokátní kanceláře Vejmelka/Wunsch“ ze dne 22. 1. 2016 ke zjištění popsáním v návrhu zprávy o auditu operace č. IOP/2015/O/032 s názvem Národní centrum zahradní kultury v Kroměříži ze dne 30. 10. 2015, v němž je k otázce diskriminačně nastavených technických kvalifikačních předpokladů nad rámec již uvedeného sděleno, že požadavky na zkušenosti s rekonstrukcí národní kulturní památky byly na místě, neboť při těchto stavebních pracích se obvykle používají reprezentativnější, kvalitnější a dražší materiály vyžadující vyšší míru pracnosti, zručnosti, znalost různých technologií a složitějších postupů prací. Ve stanovisku se dále uvádí, že daný požadavek byl zcela standardní, měl přímou souvislost se zadávanou veřejnou zakázkou a přiměřeně odpovídal druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky, přičemž při posuzování zákonného nastavení kvalifikačních předpokladů je nutné vzít v úvahu všechny okolnosti daného případu a poskytnout prostor i pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele. Dále je zde uvedeno, že v průběhu zadávacího řízení nebyly doručeny žádné námítky proti zadávacím podmínkám, které byly volně přístupné všem subjektům, které se potenciálně mohly o tuto veřejnou zakázku ucházet.
15. Zadavatel ve svém stanovisku odkazuje na vyjádření k podnětu ze dne 14. 1. 2016, které bylo Úřadu doručeno dne 19. 1. 2016, v němž vyjadřuje nesouhlas proti postupu auditního orgánu, který opírá svoji právní argumentaci v této věci o rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHSS390/2012/VZ-19509/2012/512/JMa ze dne 17. 10. 2012, které se týká revitalizace interiéru chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře. Zadavatel poukazuje na skutečnost, že uvedené rozhodnutí Úřadu bylo vydáno dne 17. 10. 2012, přičemž předmětná veřejná zakázka byla vyhlášena dne 30. 3. 2012, tedy 200 kalendářních dní před vydáním tohoto rozhodnutí, z tohoto důvodu tak zadavatel nemohl obsah předmětného rozhodnutí znát, natož použít v praxi, nadto je pak dle názoru zadavatele konkrétní užití tohoto rozhodnutí v rozporu s obecným právním principem zákazu retroaktivity (zákazu zpětné účinnosti). Zadavatel uvádí, že v předmětném rozhodnutí zadavatel – Římskokatolická farnost – arciděkanství Kutná Hora omezil okruh uchazečů, jelikož požadoval 3 reference, dvě na národní kulturní památku, z nichž jedna musela splňovat podmínku, že se jednalo o památku UNESCO
- a) současně, aby byla tato památka starší 200 let, a třetí osvědčení na památku starší 200 let s finančním plněním 40 mil. Kč. Zadavatel uvádí, že výše jmenovaný zadavatel požadoval referenci ve výši 78 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Naproti tomu zadavatel sděluje, že v šetřené části veřejné zakázky výslovně umožnil prokázání referenčních staveb ze zahraničí, kde se dlouhodobě činily daleko větší investice do rekonstrukcí památek obdobného charakteru, přičemž předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla stanovena v dané části ve výši 189 420 328 Kč bez DPH, tedy požadavek na reference nečinil ani 50 % z této předpokládané hodnoty. Zároveň je zadavatel přesvědčen, že v předmětné veřejné zakázce užil o řád menší stupeň ochrany památky, než o kterou se jednalo (národní kulturní památky na místo památky UNESCO). Zadavatel dále uvádí, že ve výše uvedeném správním řízení si Úřad již vyžádal jeho stanovisko k dané problematice, kde je již obsažen jeho konstantní názor v oblasti rozlišování ochrany národní kulturní památky a kulturní památky v přímé vazbě na zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále také jen „zákon o státní památkové péči“), a to, že z této zákonné úpravy vyplývá, že na kulturní památky, prohlášené vládou za národní kulturní památky, je kladen zvýšený

nárok na správní řízení a zvýšený dohled nad dodržováním všech platných ustanovení zákona i na dokumentaci projektovou, předprojektovou, průzkumy atd., přičemž při prohlášení kulturní památky národní kulturní památkou je zdůvodněno, proč k prohlášení dochází. Zadavatel dále uvádí, že v tomto stanovisku uvedl, že pokud jde o restaurátorské práce, nároky na přípravu, provádění, průzkumy a dokumentaci, vyžadované v souladu s ustanoveními zákona se u kulturních památek a národních kulturních památek neliší, nicméně toto se týká pouze restaurování a nikoliv obnovy jako takové. Zadavatel se domnívá, že obnovou kulturní památky podle § 14 zákona o státní památkové péči nelze rozumět jakýkoliv zásah na památce, ale jen některý ze zásahů, pro který zákon o památkové péči legislativní zkratku „obnova“ zavedl, přičemž při podřazení konkrétního zásahu do nemovité kulturní památky pod jednotlivé typy zásahů je podle zadavatele třeba respektovat jejich definice obsažené v právních předpisech, nebo jejich stavebnětechnický význam. V této souvislosti zadavatel připomíná systematiku zákona o státní památkové péči, kdy ustanovení § 14 odst. 8 zákona o státní památkové péči specificky definuje restaurování jako souhrn specifických výtvarných, uměleckořemeslných a technických prací respektujících technickou a výtvarnou strukturu originálu, které mohou provádět pouze fyzické osoby na základě povolení vydaného podle § 14a tohoto zákona a jedná se toliko o obnovu kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi. Dle názoru zadavatele tedy nelze zaměňovat užší zákonem definovaný pojem „restaurování“ s obecným pojmem a legislativní zkratkou „obnova“, přičemž zadavatel vyvozuje, že se rozdíly v rámci ochrany památky neliší pouze u restaurování.

16. Zadavatel zdůrazňuje skutečnost, že Květná zahrada patří mezi kulturní památky zapsané na Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO, přičemž na území České republiky se nachází pouze 12 památek zapsaných na tento prestižní seznam světového dědictví. Květná zahrada spolu se zámekem v Kroměříži tak patří mezi šest nejvýznamnějších památek v České republice, přičemž památky zapsané na Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO jsou nazývány vlajkovými loděmi péče o dědictví každého státu a jde o statky, jejichž kvalita a mimořádná hodnota byla nezávisle expertně vyhodnocena a je i průběžně sledována mezinárodním společenstvím. Zadavatel proto apeluje, že závazky České republiky v péči o chráněná území či národní kulturní památky zapsané do Ústředního seznamu kulturních památek odůvodňují vyšší nároky na prováděné obnovy takovýchto památek. Smyslem ochrany a péče o národní kulturní památky je podle zadavatele maximální uchování autentického materiálu, formy, významného či řemeslného provedení, prostředí a dalších hodnotových charakteristik těchto statků pro další generace. Významnější hmotové, dispoziční, materiálové a další stavební, architektonické a výtvarné změny a restaurátorské úpravy, které jsou v rozporu s autentickými hodnotami památky či převažují nad autentickou substancí, jsou se statusem národní kulturní památky neslučitelné, pokud jejich provedení není pro zachování národní kulturní památky jediným řešením. S tímto cílem bude obnova národní kulturní památky dle zadavatele vždy koncipována s převahou konzervačních, popř. restaurátorských zásahů.
17. Co se týče možného porušení zákazu diskriminace uchazečů, zadavatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 20/2008-152 ze dne 5. 6. 2008, podle něhož je nutno

při posuzování možné nepřiměřenosti kvalifikačních kritérií postupovat vždy se zřetelem na individuální kauzu, kdy musí být při rozhodování ponechán prostor pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele, přičemž zadavatel v daném případě tohoto prostoru pro stanovení kvalifikace využil. Podle závěrů plynoucích z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 118/2005-34 ze dne 28. 3. 2006 může dojít k porušení zákazu diskriminace pouze v případě, kdy zadavatel uplatňuje vůči uchazečům rozdílné podmínky. V případě, kdy jsou podmínky nastaveny shodně pro všechny uchazeče, je podle názoru zadavatele porušení tohoto zákazu pojmově vyloučeno.

18. Dále zadavatel odkazuje na své písemné stanovisko k návrhu zprávy o auditu operace č. IOP/2015/0/032 ze dne 20. 11. 2015 a na doplnění písemného stanoviska k návrhu této zprávy ze dne 23. 11. 2015, jejich obsahem jsou veškeré námitky zadavatele týkající se možného diskriminačního nastavení technických kvalifikačních předpokladů, které byly následně uplatněny ve stanovisku zadavatele ze dne 12. 2. 2016 potažmo v odkazovaném vyjádření zadavatele k doručenému podnětu ze dne 14. 1. 2016.

Stanovisko zadavatele ze dne 2. 3. 2016

19. Dne 2. 3. 2016 obdržel Úřad stanovisko zadavatele, ve kterém krátce uvádí, že trvá na předložených vyjádřeních a je přesvědčen, že se předmětného správního deliktu, resp. přestupku podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona nedopustil a navrhuje, aby bylo probíhající správní řízení zastaveno.

Rozhodnutí Úřadu ze dne 16. 3. 2016

20. Dne 16. 3. 2016 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0067/2016/VZ-10697/2016/532/ZČa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým rozhodl o tom, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona takovým způsobem, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění části 1 předmětné veřejné zakázky, neboť dle bodu 3.6 Technické kvalifikační předpoklady zadávací dokumentace požadoval prokázání realizace 5 významných zakázek obdobného charakteru, přičemž zadavatel za zakázku obdobného charakteru považoval rekonstrukci národní kulturní památky zapsané v ústředním seznamu kulturních památek (popř. objektu srovnatelné ochrany v zahraničí), čímž se zároveň dopustil porušení zásady zákazu diskriminace, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a jmenovaný zadavatel již uzavřel dne 31. 10. 2012 na část 1 předmětné veřejné zakázky smlouvu.
21. Úřad v rámci napadeného rozhodnutí posuzoval mimo jiné otázku, zda právní předpisy České republiky stanovují pro obnovu kulturních památek, resp. národních kulturních památek odlišné požadavky. V této souvislosti Úřad konstatoval, že „[s] požadavky na zachování kulturních památek a na jejich ochranu úzce souvisí právní režim, který pro obnovu kulturních památek předepisuje § 14 zákona o státní památkové péči. Pod pojmem „obnova“ je třeba rozumět práce (zásahy), které jsou vyjmenovány v § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Obnovou ve smyslu zákona o státní památkové péči se tedy rozumí údržba, oprava, rekonstrukce, restaurování nebo jiná úprava kulturní památky nebo jejího prostředí.“

22. Dále Úřad v návaznosti na výše uvedené v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „[n]a podkladě znění zákona o státní památkové péči v šetřené věci konstatuje, že pojem národní kulturní památka je oproti pojmu kulturní památka užší, neboť se jedná pouze o takové kulturní památky, které tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa a které za národní kulturní památky prohlašuje vláda nařízením. Co se ovšem týče rozdílnosti požadavků na obnovu nemovité národní kulturní památky oproti nemovité kulturní památce, Úřad jiné rozdíly, než rozdíly v rovině správně-právní, neshledal. Úřad svůj závěr opírá především o samotné znění zákona o státní památkové péči, neboť ten v § 14 pouze konkrétně stanovuje, že vlastník kulturní památky je povinen před její obnovou si před zahájením zamýšlených prací vyžádat závazné stanovisko od obecního úřadu obce s rozšířenou působností (jde-li o kulturní památku), nebo od krajského úřadu (jde-li o národní kulturní památku).“
23. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí dále shledal, že „[n]a základě srovnání požadavků stanovených zákonem o státní památkové péči a předmětného požadavku zadavatele na splnění technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 3 písm. a) zákona (...) dospěl k závěru, že k prokázání schopnosti splnit předmět šetřené části veřejné zakázky nebyl zadavatel v tomto případě oprávněn požadovat splnění podmínky doložení pěti referenčních zakázek týkajících se rekonstrukce výhradně národní kulturní památky zapsané v ústředním seznamu kulturních památek, neboť takovéto vymezení technického kvalifikačního předpokladu vztahující se k „přísnějšímu“ pojmu národní kulturní památky oproti „volnějšímu“ pojmu kulturní památky znevýhodňuje uchazeče, kteří prováděli nebo se podíleli na rekonstrukci kulturních památek, nicméně zkušenosti s pracemi na národní kulturní památce nemají, přestože neexistují rozdílné požadavky na realizaci obnovy nemovité národní kulturní památky oproti nemovité kulturní památce a byly by tedy stejně tak způsobilí plnit předmět VZ.“
24. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla zadavateli uložena pokuta ve výši 100 000,- Kč.

Rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 9. 2016

25. Proti prvostupňovému rozhodnutí obdržel Úřad dne 30. 3. 2016 od zadavatele rozklad z téhož dne.
26. Po projednání rozkladu předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R0104/2016/VZ-36881/2016/321/EDo, které nabylo právní moci téhož dne, napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl (dále jen „rozhodnutí předsedy Úřadu“).

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2019

27. Zadavatel následně podal proti rozhodnutí předsedy Úřadu žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále také pouze „Krajský soud“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení. Krajský soud rozsudkem ze dne 4. 6. 2019, č. j. 29 Af 124/2016-156 (dále jen „rozsudek Krajského soudu“), výrokem I. zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

28. Krajský soud ve svém rozsudku předně vymezil předmět sporu, když stanovil, že z hlediska meritorního podstatou projednávané věci je polemika mezi žalobcem (zadavatelem) a žalovaným (Úřadem) o tom, zda v zadávací dokumentaci stanovený požadavek na prokázání splnění technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a) zákona je v rozporu se zákonem, či nikoliv. Dále pak Krajský soud uvedl, že *„[ž]alobce nicméně předně namítá, že nemůže být za správní delikt odpovědný, neboť již uběhla subjektivní lhůta pro zahájení řízení o jeho spáchání dle § 121 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Proto se krajský soud musel nejdříve zabývat námitkou žalobce, týkající se zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt z důvodu uplynutí promlčecí (prekluzivní) lhůty.“*
29. V kontextu výše uvedeného pak Krajský soud nejprve zdůraznil, že *„[z] obsahu správního spisu vyplývá, že dne 21. 9. 2012 byl žalovanému doručen návrh společnosti CGM Czech a. s., označený jako „Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – návrh níže uvedeného stěžovatele na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.“, přičemž veřejná zakázka v tomto návrhu je identifikována jako „NÁRODNÍ CENTRUM ZAHRADNÍ KULTURY – KVĚTNÁ ZAHRADA – část 1., ev. č. 7202011012314 ze dne 2. 4. 2012.““* (dále jen „návrh CGM“). Dále pak Krajský soud doplnil, že usnesením ze dne 19. 10. 2012, č. j. ÚOHS-S552/2012/VZ-18880/2012/512/IHI, došlo k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu z důvodu zpětvzetí návrhu ze strany navrhovatele.
30. Krajský soud v předmětném rozsudku uvedl také, že *„návrh na přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 21. 9. 2012 poskytoval žalovanému dostatečně určité a věrohodné informace, pro které bylo možno zahájit řízení o předmětném správním deliktu z moci úřední (ex officio). Je totiž nezbytné rozlišovat řízení o správním deliktu a řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve smyslu § 113 zákona o veřejných zakázkách, neboť se jedná o odlišná řízení jak z hlediska povahy a předmětu, tak i z hlediska procení úpravy.“*
31. Závěrem pak Krajský soud shrnul svou předchozí argumentaci, když uvedl, že *„[n]a základě všech výše uvedených skutečností krajský soud uzavírá, že informace a skutečnosti obsažené v návrhu společnosti CGM Czech a. s. na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 21. 9. 2012, bez ohledu na skutečnost, že tento návrh byl následně vzat zpět a řízení o něm zastaveno, byly dostatečně určité, věrohodné a relevantní pro dovození předpokladu o vědomosti žalovaného o správním deliktu žalobce, a dnem doručení tohoto návrhu žalobci tedy byla založena i skutečnost rozhodná pro počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Jestliže tedy byl předmětný návrh společnosti CGM Czech a. s. na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele žalovanému doručen dne 21. 9. 2012, subjektivní tříletá lhůta pro zahájení řízení ve věci správního deliktu žalobce uplynula dnem 21. 9. 2015. Vzhledem k tomu, že žalovaný z moci úřední zahájil správní řízení, vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0067/2016/VZ, až dne 5. 2. 2016, kdy bylo oznámení o zahájení správního řízení doručeno žalobci (§ 113 zákona o veřejných zakázkách ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu), učinil tak po uplynutí tříleté subjektivní lhůty ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, a nelze než uzavřít, že v době zahájení daného řízení již zanikla odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt z důvodu marného uplynutí lhůty dle § 121 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.“*

32. Jde-li o polemiku žalobce a žalovaného, zda se žalobce dopustil správního deliktu (přestupku) podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona takovým způsobem, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění části 1 předmětné veřejné zakázky, pak Krajský soud uvedl, že vzhledem k důvodnosti námitky ohledně zániku odpovědnosti právnické osoby za spáchání správního deliktu (přestupku) považuje za nadbytečné se zabývat rovněž meritorními námitkami žalobce.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021

33. Proti rozsudku Krajského soudu podal žalovaný (Úřad) kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019 – 26 (dále jen „rozsudek NSS“), výrokem I. kasační stížnost zamítl.
34. Nejvyšší správní soud se v odůvodnění svého rozsudku primárně věnoval otázce započetí běhu subjektivní lhůty k zahájení správního řízení o správním deliktu (přestupku). Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozornil na dostatečně obšírnou argumentaci pomocí relevantní judikatury, kterou provedl Krajský soud v rámci svého prvostupňového rozsudku, v důsledku čehož Nejvyšší správní soud pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001–56.
35. Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil se závěrem Krajského soudu o zániku odpovědnosti žalobce (zadavatele) za předmětný správní delikt (přestupek) z důvodu marného uplynutí lhůty dle § 121 odst. 3 zákona, když mimo jiné uvedl, že se *„[s] podrobnou argumentací a závěry krajského soudu plně ztotožňuje a ve výše uvedeném ji toliko doplňuje. V podrobnostech proto odkazuje na napadený rozsudek krajského soudu, neboť smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené.“*

Další průběh správního řízení

36. Úřad poté, co mu byla věc vrácena k novému projednání, přípisem ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. ÚOHS-S0067/2016/VZ, č. j. ÚOHS-01443/2022/536, vyrozuměl obviněného o pokračování správního řízení.
37. Usnesením ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. ÚOHS-S0067/2016/VZ, č. j. ÚOHS-01458/2022/536, určil Úřad obviněnému lhůtu, v rámci které byl oprávněn navrhopvat důkazy, činit návrhy a vyjádřit k řízení své stanovisko.

Vyjádření zadavatele ze dne 21. 1. 2022

38. Úřad obdržel dne 21. 1. 2022 vyjádření zadavatele z téhož dne, v rámci kterého zadavatel zopakoval svou argumentaci z předchozího průběhu řízení, když uvedl, že v souladu se zněním § 121 odst. 3 zákona, zanikla odpovědnost zadavatele za spáchání tvrzeného správního deliktu (přestupku) v předmětném správním řízení, neboť jako rozhodné datum pro počátek běhu subjektivní lhůty je třeba vnímat datum 21. 9. 2012, tedy den, kdy byl Úřadu doručen návrh CGM a nikoliv datum 7. 1. 2016, kdy byl Úřadu doručen podnět k zahájení správního řízení z moci úřední.

39. Výše uvedené vyjádření zadavatel podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu a rozsudek NSS, s nimiž se plně ztotožnil.
40. Zadavatel se v závěru vyjádřil rovněž k hmotněprávní otázce, když uvedl, že „[a]ni věcně-právně nemůže být předmětné jednání Zadavatele považováno za deliktní jednání, respektive v této věci nejsou dány důvody pro vznik správního deliktu. Konkrétně Zadavatel v předmětné veřejné zakázce vymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, takovým způsobem, že tento požadavek plně odpovídal druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění.“

Další průběh správního řízení

41. Usnesením ze dne 24. 1. 2022, sp. zn. ÚOHS-S0067/2016/VZ, č. j. ÚOHS-02678/2022/536, byla obviněnému stanovena lhůta, v níž se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Obviněný se v Úřadem stanovené lhůtě ani později v průběhu správního řízení nevyjádřil.

III. ZÁVĚRY ÚŘADU

42. Úřad přezkoumal na základě § 112 a násl. zákona případ ve všech vzájemných souvislostech. Po zhodnocení všech podkladů a vyjádření předložených zadavatelem, v návaznosti na právně závazné závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu a rozsudku NSS, dospěl Úřad k závěru, že nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona, a proto správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0067/2016/VZ ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona v souvislosti s možným nedodržením zákonného postupu zadavatele při zadávání šetřené veřejné zakázky podle § 117a písm. f) zákona zastavil.
43. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti zákona o přestupcích hledí jako na přestupky podle zákona o přestupcích. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o přestupcích; podle zákona o přestupcích se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
44. V této souvislosti Úřad dále konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o přestupcích, je třeba, s ohledem na § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, na jiné správní delikty, tedy i na správní delikty spáchané za účinnosti zákona, ode dne účinnosti zákona o přestupcích hledět jako na přestupky podle zákona o přestupcích (pro úplnost Úřad uvádí, že v tomto ohledu došlo pouze ke změně odborného názvosloví, kdy pojem „správní delikt“ byl nahrazen pojmem „přestupek“). Totéž pak platí i ve vztahu k pojmu „obviněný“, kdy podle § 69 zákona o přestupcích se podezřelý z přestupku stává obviněným, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. Zadavatel je tedy v tomto rozhodnutí označován v souladu se zákonem o přestupcích jako obviněný (i v tomto případě se jedná pouze o změnu odborného názvosloví nemající vliv na hmotněprávní posouzení jednání obviněného, resp. zadavatele).

Právní posouzení*K otázce zániku odpovědnosti právnické osoby*

45. Úřad předně konstatuje, že dne 21. 9. 2012 obdržel návrh CGM na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání předmětné veřejné zakázky. V souladu s § 113 zákona došlo podáním návrhu dne 21. 9. 2012 k zahájení řízení o přezkoumání úkonu zadavatele. Usnesením ze dne 19. 10. 2012, č. j. ÚOHS-S552/2012/VZ-18880/2012/512/IHL, bylo správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastaveno, z důvodu zpětvzetí návrhu ze strany navrhovatele.
46. Úřad poukazuje na skutečnost, že v návrhu CGM bylo namítáno, že *„požadavek zadavatele ohledně ‚národních kulturních památek‘ může vyvolávat otázku, zda ze strany zadavatele nedochází k porušení § 6 zákona BN (zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění platné a účinné do 31. 3. 2012 – pozn. Úřadu) především co do diskriminačních podmínek uvedených v zadávací dokumentaci vztahující se právě na požadavek ‚národní kulturní památky‘ a hodnocení některých předložených osvědčení jako nevyhovujících, kdy se navrhovatel neztotožňuje s myšlenkovým procesem posuzovatelů, kteří odmítají uznat v rámci splnění kvalifikace navrhovatelem předložené osvědčení na realizaci akce ‚Hotel Metropol‘, kdy argumentují, že se jedná ‚toliko‘ o památku UNESCO a nikoli o národní kulturní památku.“*
47. Následně dne 7. 1. 2016 obdržel Úřad podnět k zahájení správního řízení z moci úřední ve věci prošetření postupu obviněného při zadávání předmětné veřejné zakázky, na jehož základě došlo dne 5. 2. 2016 k zahájení správního řízení z moci úřední. Předmětem správního řízení bylo posouzení otázky, zda se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona takovým způsobem, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění části 1 předmětné veřejné zakázky, neboť dle bodu 3.6 Technické kvalifikační předpoklady zadávací dokumentace požadoval prokázání realizace 5 významných zakázek obdobného charakteru, přičemž obviněný za zakázku obdobného charakteru považoval rekonstrukci národní kulturní památky zapsané v ústředním seznamu kulturních památek (popř. objektu srovnatelné ochrany v zahraničí).
48. Podle § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, odpovědnost právnické osoby za správní delikt, resp. přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.
49. Podle § 121 odst. 3 zákona, ve znění novely zákona č. 40/2015 Sb., odpovědnost právnické osoby za správní delikt, resp. přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
50. Podle § 270 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném do 30. 6. 2017, odpovědnost zadavatele za správní delikt, resp. přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
51. Podle § 270 odst. 5 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v nyní účinném znění, činí promlčecí doba 5 let.

52. V kontextu výše uvedeného závěru o dni rozhodném pro začátek běhu promlčecí lhůty a v souvislosti s výjimkou ze zásady zákazu retroaktivity trestních předpisů dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se Úřad zabýval rovněž otázkou aplikace příslušné právní úpravy. Úřad dospěl k závěru, že znění zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění novely zákona č. 40/2015 Sb., představuje pro zadavatele nepochybně příznivější právní úpravu zániku odpovědnosti za přestupek. Uvedený závěr lze dovodit srovnáním příslušných právních úprav, když subjektivní promlčecí lhůta činí podle § 121 odst. 3 zákona (ve znění novely zákona č. 40/2015 Sb.) toliko 3 roky a objektivní promlčecí lhůta pak činí podle téhož ustanovení 5 let.
53. Úřad dále uvádí, že zákon spojuje začátek běhu subjektivní tříleté promlčecí lhůty s okamžikem, kdy se Úřad o možném spáchání přestupku „dozvěděl.“
54. V této souvislosti je nutno odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[s]právní orgán se „dozví“ o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách) dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.“*
55. V rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011-108, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[z]a skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, je třeba považovat již pouhou vědomost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je proto rozhodující, kdy se do dispoziční sféry Rady pro rozhlasové a televizní vysílání dostane informace o možném porušení citovaného zákona. Musí se však jednat o takovou informaci, z níž je alespoň v základních rysech zřejmé, v čem konkrétně má porušení citovaného zákona spočívat. Za takovou informaci je třeba považovat podnět diváka, který obsahuje dostatečné údaje o pořadu, jehož odvysíláním měl provozovatel vysílání porušit citovaný zákon (vysílací čas, program, na kterém byl odvysílán, poukaz na konkrétní vytýkané jevy).“*
56. Klíčovou otázkou tedy v daném případě je, zda podaný návrh CGM poskytoval Úřadu dostatek informací o předmětném porušení zákona zadavatelem, na základě nichž mohlo dojít k zahájení správního řízení z moci úřední.
57. Z rozsudku NSS se mimo jiné podává, že *„požadavek ‚dozvědění se‘ o správním deliktu nemíří přímo k povinnosti rovnou zahájit správní řízení o něm (tím méně tak pro závěr o vině pachatele), ale je rozhodný ‚pouze‘ pro určení počátku běhu lhůty k jeho případnému zahájení. Je přirozené, že právě v průběhu této lhůty se bude zpravidla proměňovat míra konkrétnosti zjištění o skutkových specifických předmětné věci, jež má správní orgán k dispozici. Nemůže být pochyb, že informace uvedené v návrhu na zahájení řízení o přezkumu postupu zadavatele v září 2012 mohly založit důvodné podezření, že postup zadavatele stran formulace způsobu vymezení minimální úrovně technického kvalifikačního předpokladu uchazeče by mohl vést k deliktní odpovědnosti zadavatele.“*

58. Jak vyplývá z výše uvedeného a rovněž ze samotného obsahu návrhu CGM, doručením předmětného návrhu Úřadu došlo k obeznámení Úřadu s podezřením na porušení zákona ze strany zadavatele, neboť v něm bylo poukazováno na možné diskriminační nastavení zadávacích podmínek vztahujících se k požadavku na prokázání realizace významných zakázek obdobného charakteru, za které byla považována rekonstrukce národní kulturní památky.
59. Jelikož informace o možném porušení zákona ze strany zadavatele vstoupila do dispoziční sféry Úřadu dnem doručení návrhu CGM Úřadu tj. 21. 9. 2012, je nutné za první den běhu promlčecí lhůty podle § 121 odst. 3 zákona považovat den 22. 9. 2012, tedy den následující po dni rozhodném pro začátek běhu promlčecí lhůty.
60. S ohledem na výše uvedené nezbývá než konstatovat, že subjektivní promlčecí lhůta, po jejímž marném uplynutí zaniká odpovědnost právnické osoby za přestupek, uplynula v souladu s § 121 odst. 3 zákona dne 21. 9. 2015, důsledkem čehož došlo k zániku odpovědnosti právnické osoby za přestupek.
61. Jelikož Úřad na základě návrhu CGM, poté co došlo k jeho zpětvzetí a následnému zastavení řízení, nezačal řízení z moci úřední ve výše zmíněné tříleté promlčecí lhůtě, nebyl již oprávněn zahajovat (ve vztahu k totožné pochybnosti o zákonnosti postupu zadavatele) správní řízení na základě podnětu ze dne 7. 1. 2016. Pokud však k zahájení řízení i přes právě uvedené došlo, nezbývá Úřadu, než takto zahájené řízení zastavit s ohledem na zánik odpovědnosti právnické osoby (tj. obviněného) za předmětný přestupek podle § 121 odst. 3 zákona. S ohledem na výše uvedené skutečnosti rozhodl Úřad tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

K otázce nezákonně stanovené technické kvalifikace

62. S ohledem na výše dovozený závěr o zániku odpovědnosti obviněného za přestupek se Úřad dále hmotněprávní problematikou vymezenou předmětem přezkumu v rámci vedeného správního řízení nezabýval.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – sekce veřejných zakázek, tř. Kpt. Jaroše 1926/7, Černá Pole, 604 55 Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každému účastníku řízení mohl Úřad zaslat jeden stejnopis.

otisk úředního razítka

Mgr. Markéta Dlouhá
místopředsedkyně

Obdrží

Národní památkový ústav, Valdštejnské náměstí 162/3, 118 00 Praha – Malá Strana

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy